

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **D. T. T.**, zastoupený JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 2. 2025, č. j. 17 Az 16/2024 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 5. 2. 2025, č. j. 17 Az 16/2024 – 20, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. OAM-1419/BA-BA01-HA15-2024. Tímto rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc („*zákon o azylu*“).

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu a následném pohovoru uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Nemá zdravotní obtíže. Je ženatý a má dvě dcery. Z Vietnamu vycestoval letecky v březnu 2020 do Rumunska, kde měl pobytová a pracovní povolení. V dubnu 2022 pak vycestoval do České republiky. Důvod, proč požádal o mezinárodní ochranu je to, že ve Vietnamu nic nemá, veškerý majetek si vzala jeho manželka a žalobce chce legalizovat svůj pobyt v České republice, aby si mohl vydělat peníze. Ve Vietnamu by ze žárlivosti nevydržel, neboť si jeho manželka našla nového přítele, který mu navíc společně s manželkou vyhrožuje.

[3] Krajský soud poté uvedl, že pouhá ničím nepodložená obava žalobce z vyhrožování ze strany manželky a jejího přítele nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Z § 2 odst. 6 zákona o azylu vyplývá, že původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, avšak pouze pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovým pronásledováním. Takovou skutečnost žalovaný ve správním řízení nezjistil a žalobce ji podle krajského soudu ani netvrdil.

[4] K žalobcem tvrzeným ekonomickým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 154/2022 – 34), dle které snaha o legalizaci pobytu ani ekonomické problémy nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud proto žalobcovu žádost hodnotil jako účelovou s cílem legalizace žalobcova pobytu.

[5] Odůvodnění žalovaného, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, a proto azyl neuděluje, považoval krajský soud za dostatečné a logické. Připomenul také, že je na uvážení správního orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoliv.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K otázce přijatelnosti kasační stížnosti se v ní výslovně nevyjadřuje.

[7] Stěžovatel uvádí, že se měl krajský soud zabývat přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Má totiž za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] Podklady pro rozhodnutí žalovaného nejsou dostatečně různorodé, jelikož se žalovaný omezil na jediný zdroj informací, a to dokument *Vietnam, Informace OAMP, 4. června 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* (dále jen „Informace OAMP“). Ze svého posouzení přitom žalovaný vyřadil např. zprávy Human Rights Watch, Amnesty International a zprávy o dodržování lidských práv Ministerstva zahraničních věcí USA. Užití jediného zdroje, nadto zdroje selektovaných informací, nesplňuje podmínku užití různých zdrojů podle § 23c písm. c) zákona o azylu.

[9] Stěžovatel rovněž namítá, že Informace OAMP vypracoval sám žalovaný. Nejedná se tedy o dokument vypracovaný nezávislou organizací. Navíc jde o zprávu vypracovanou tzv. „od stolu“ a bez kontaktu se zemí, o níž referuje. Podle stěžovatele pak není ani zřejmé, z jakých podkladů Informace OAMP vychází.

[10] Posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné, jelikož je odůvodnění žalovaného nekonkrétní a mohlo by být uvedené u jakéhokoliv žadatele o mezinárodní ochranu. Není z něj patrné, zda se žalovaný skutečně zabýval situací žalobce a zda vyhodnocoval existenci zvláštního zřetele hodných důvodů. Navíc žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevyložil a neaplikoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“. Krajský soud následně takové posouzení žalovaného dle stěžovatele nesprávně vyhodnotil jako dostatečné.

pokračování

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[12] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod přijatelnosti neuvádí. Nepředestřel v ní ani žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Konečně stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádná tvrzení, která by bylo možné kvalifikovat jako zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[15] Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek krajského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a krajský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na všechny žalobní námitky. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, z jakého konkrétního důvodu považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163).

[16] Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný se možností udělení humanitárního azylu podrobně zabýval na straně 5 svého rozhodnutí v posledním odstavci. Zvažoval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatele. Dospěl přitom k závěru, že životní situace stěžovatele není nijak mimořádná a neodůvodňuje udělení humanitárního azylu.

[17] Stěžovatel i krajský soud tento odstavce v rozhodnutí žalovaného zřejmě přehlédli, jelikož oba vycházeli pouze z následujícího odstavce na straně 6 rozhodnutí žalovaného, ve kterém žalovaný pouze konstatuje, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Toto „nedopatření“ krajského soudu však zjevně není zásadním pochybením, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a které by mohlo založit přijatelnost stěžovatelovy kasační stížnosti.

[18] K tvrzeným nedostatkům podkladů rozhodnutí žalovaného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil teprve v kasační stížnosti, ačkoliv mu nic nebránilo v tom, aby totéž namítal již v řízení před krajským soudem. Jedná se tedy o nepřipustnou námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s., která rovněž nemůže být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu